

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2015 r. w sprawie T-9/13,
The National Iranian Gas Company/Rada, wniesione w dniu 13 lipca 2015 r. przez The National
Iranian Gas Company**

(Sprawa C-359/15 P)

(2015/C 294/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: The National Iranian Gas Company (przedstawiciele: adwokaci E. Rosenfeld i S. Perrotet)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (pierwsza izba) w sprawie T-9/13, doręczonego wnoszącemu odwołanie w dniu 5 maja 2015 r., którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez spółkę National Iranian Gas Company i obciążył ją kosztami postępowania;
- orzeczenie zgodnie z żądaniami skargi w pierwszej instancji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi osiem zarzutów.

Po pierwsze, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, w pkt 82 zaskarżonego wyroku, że Rada przyjęła decyzję 2012/635 ⁽¹⁾ na podstawie art. 29 TUE i wyciągając z tego wniosek, w pkt 84 tego wyroku, że decyzja ta nie musiała spełniać wymogów określonych w art. 215 ust. 2 TFUE. Sąd naruszył też prawo, orzekając, w pkt 90 zaskarżonego wyroku, że Rada miała prawo przewidzieć kompetencje wykonawcze na warunkach określonych w art. 291 ust. 2 TFUE. Dodatkowo Rada po raz kolejny naruszyła prawo, uznając, że warunki pozwalające na zastosowanie postanowień art. 291 ust. 1 TFUE zostały spełnione. Procedura określona w art. 215 TFUE jest bowiem jedyną procedurą mającą zastosowanie w dziedzinie środków ograniczających. Artykuł 291 ust. 2 TFUE nie ma wobec tego zastosowania, tym bardziej, że postanowienie to stosuje się wyłącznie do środków, które wymagają środków wykonawczych. Tymczasem środki w postaci zamrożenia funduszy z samej swej istoty nie wymagają środków wykonawczych. Tym samym nie są objęte przedmiotowym zakresem stosowania art. 291 ust. 2 TFUE. Ponadto warunki zastosowania art. 291 ust. 2 TFUE nie zostały spełnione, gdyż w zaskarżonych aktach Rada prawidłowo nie uzasadniła potrzeby skorzystania z tej procedury.

Po drugie, wnosząca odwołanie nie zgadza się ze stwierdzeniem Sądu, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413 ⁽²⁾ w brzmieniu zmienionym decyzjami 2012/35 ⁽³⁾ i 2012/635 oraz art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012 ⁽⁴⁾ nie naruszają zasad pewności i przewidywalności prawa, proporcjonalności oraz nie godzą w jej prawo własności. Kryterium istotności pod względem ilościowym i jakościowym, do którego odwołał się Sąd w pkt 61 zaskarżonego wyroku, nie zostało sformułowane w zaskarżonych aktach. Sąd sam stworzył to kryterium po to, by uwiarygodnić zaskarżone akty. Dodatkowo sam stwierdził, że kryterium to jest niejasne, nieprecyzyjne i nieproporcjonalne. Sąd naruszył więc prawo, uznając, że fakt, iż wnosząca odwołanie dokonuje płatności na rzecz państwa irańskiego stanowi wsparcie w rozumieniu zaskarżonych aktów.

Po trzecie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył prawo w pkt 116 i 117 wyroku, stwierdzając, że zaskarżone akty zostały wystarczająco uzasadnione, mimo iż sam, w pkt 134 zaskarżonego wyroku, stwierdził, że zaskarżone akty nie zawierają uściśleń co do trybu i zakresu wsparcia, którego udzielanie mu się zarzuca. Ponadto z lektury zaskarżonych aktów wnosząca odwołanie nie była w stanie zrozumieć powodów, dla których została objęta sankcjami, co świadczy o tym, że zaskarżone akty nie zostały uzasadnione w sposób wystarczający.

Po czwarte, Sąd naruszył prawo, uznając, w pkt 141 zaskarżonego wyroku, że brak weryfikacji sytuacji wnoszącej odwołanie w przepisany termin nie sprawia, że decyzja o utrzymaniu jej nazwy w wykazie podmiotów objętych sankcjami jest niezgodna z prawem, mimo że ów obowiązek ma charakter w pełni obiektywny.

Po piąte, Sąd naruszył prawo, uznając, że zaskarżone decyzje nie naruszają praw podstawowych wnoszącej odwołanie i nie są nieproporcjonalne, mimo że zaskarżone decyzje są niejasne i nieprecyzyjne. Podobnie sformułowane przez Sąd kryterium istotności pod względem ilościowym i jakościowym jest całkowicie arbitralne.

Po szóste Sąd naruszył prawo w pkt 163 i 164 zaskarżonego wyroku, stwierdzając, że wnosząca odwołanie udzielała wsparcia rządowi irańskiemu, gdyż dokonywała na jego rzecz obowiązkowych płatności, które w rzeczywistości były niczym innym, jak podatkami, zaś wnosząca odwołanie znajdowała się w sytuacji porównywalnej do sytuacji zwykłego podatnika.

Po siódme, Sąd nie stwierdził, że Rada naruszyła zasadę niedyskryminacji, gdyż objęła wnosząca odwołanie sankcjami ze względu na płatności, jakich dokonywała na rzecz państwa irańskiego, a nie uczynił tak w przypadku innych przedsiębiorstw podlegających obowiązkowi dokonywania takich płatności.

Wreszcie, Sąd naruszył prawo w pkt 159 zaskarżonego wyroku ze względu na zastąpienie uzasadnienia.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).
- ⁽²⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).
- ⁽³⁾ Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2015 r. w sprawie T-259/
13 Francja/Komisja, wniesione w dniu 15 lipca 2015 r. przez Republikę Francuską**

(Sprawa C-373/15 P)

(2015/C 294/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas i C. Candat, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie części wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie T-259/13 Francja/Komisja;
- definitywne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2013/123/UE wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)⁽¹⁾ w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania określone wydatki dokonane przez Republikę Francuską, dotyczące osi 2 francuskiego programu rozwoju obszarów wiejskich w odniesieniu do lat finansowych 2008 i 2009, lub odesłanie sprawy do Sądu w celu rozstrzygnięcia sporu;
- rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.